

Cały naród niemiecki wita zbliżającą się konferencję ministrów spraw zagranicznych czterech wielkich mocarstw z nadzieją przywrócenia jedności i niezawisłości rzeczywiste demokratycznych i pokojowych Niemiec

Oświadczenie prezydenta NRD Wilhelma Piecka

BERLIN (PAP). W związku ze zbliżającą się konferencją ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw w Berlinie prezydent

Niemieckiej Republiki Demokratycznej Wilhelm Pieck złożył następujące oświadczenie:

Cały naród niemiecki z głębi serca wita zbliżającą się konferencją ministrów spraw zagranicznych czterech wielkich mocarstw. Wszyscy Niemcy, którzy kochają swój naród i ojczyznę mają nadzieję, iż konferencja czterech mocarstw zbliży nas do wielkiego celu narodowego: do zawarcia traktatu pokojowego, do przywrócenia jedności, do całkowitej suwerenności i niezawisłości rzeczywiste demokratycznych i pokojowych Niemiec. Pragnienie to jednocy obrzymią większość narodu niemieckiego. Cel ten odpowiada woli narodu.

Istnieją jednak inne siły, które zainteresowane są w zbrojeniach i w nowej wojnie i które dlatego dotychczas występowały przeciwko konferencji czterech mocarstw. Tuba i przedstawicielstw tych militarystów i imperialistów Niemiec zachodnich jest szef bońskiego rządu federalnego — Adenauer. Minęło przeszło 6 miesięcy od czasu, gdy Adenauer 11 czerwca 1953 roku otworzył kwestionował czy konferencja czterech mocarstw jest drogą do przywrócenia jedności Niemiec i co więcej, określał nawet tę konferencję jako ryzykowną. Zamierza on za wszelką cenę, m. in. za cenę utrzymania i pogłębienia rozbiła Niemiec, utworzyć nowy Wehrmacht jako część składową tzw. „armii europejskiej”. Dlatego też rząd Adenauera jeszcze 10 dni przed konferencją czterech mocarstw, z pogwałceniem konstytucji, wniósł do rozpatrzenia przez Bundestag sprawę wprowadzenia powszechnej służby wojskowej.

Jest to niebezpieczna gra, która może doprowadzić nasz naród do zguby. Celem tej gry jest przeszkodzenie pokojowemu zjednoczeniu Niemiec i wywołanie nowego napiecia w sytuacji międzynarodowej; gdyby doprowadziło to do wojny europejskiej, nieuchronnie przekształciłaby

ona naszą ojczyznę w strefę ognia i pustyni. Żywotne interesy narodu niemieckiego wymagają więc, aby naród niemiecki wniósł swój wkład do sprawy zrozumienia wzajemnego między wielkimi mocarstwami i do osłabienia napiecia międzynarodowego. Najlepszym sposobem osiągnięcia tego celu jest porozumienie między samymi Niemcami. W tym celu konieczne jest demaskowanie manewrów wszystkich starych sił militarystycznych; wbrew wszelkim ich machinacjom należy uświadomić sobie to wszystko co łączy dziś milijony pokój Niemców.

Kierując się poczuciem odpowiedzialności narodowej, w przeddzień konferencji czterech mocarstw, raz jeszcze zwracam się do wszystkich rodaków na wschodzie i na zachodzie naszej ojczyzny z apelem, aby do prowadzili do ogólnoniemieckiego porozumienia w sprawie prawdziwej reprezentacji żywotnych interesów narodu niemieckiego. Pierwsze wspólne zadanie wszystkich Niemców jest następujące: Naród niemiecki powinien być wysłuchany na konferencji czterech mocarstw za pośrednictwem zaproszonych przedstawicieli Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Republiki Federalnej.

Naród niemiecki oczekuje od czterech wielkich mocarstw, których ministrowie spraw zagranicznych zbiorą się na konferencji w Berlinie, zrozumienia, iż zadanie jego jest uzasadnione. W 9 prawie lat po zakończeniu wojny, naród niemiecki ma pełne prawo do tego, aby głos jego był wysłuchany na konferencji, na której omawiany jest problem Niemiec. Zadanie, aby Niemiecka Republika Demokratyczna i Republika Federalna były reprezentowane na konferencji czterech mocarstw, nie powinno być rozumiane w ten sposób, iż obie reprezentacje mogą przedstawić różne lub nawet sprzeczne postulaty i po głady. Dlatego w interesie całego narodu niemieckiego konieczne jest, aby przedstawiciele NRD i Republiki Federalnej dążyli do ustalenia jednego ogólnoniemieckiego punktu widzenia. Niemcy milujący pokój mają wszelkie podstawy ku temu, aby żądać realizacji zasad układu poczdamskiego, ponieważ jego realizacja wyzwala nasz naród od imperializmu i militarystyki, które dała do wojny, oraz daje zjednoczonym Niemcom gwarancję trwałego pokoju. Równocześnie realizacja tego układu stwarza gwarancję, że między narodem niemieckim a wszystkimi narodami sąsiednimi będą się rozwijały stosunki dobrosąsiedzkie, oparte na zaufaniu. Zamiast nowego wyciegu zbrojeń, nastąpi pokojowa współpraca narodowa dla wszystkich narodów europejskich.

Odrzućmy wszystko co nas dzieli i uwzględnijmy wszystko co nas łączy. Wówczas uda nam się uirzeć przy jednym stole zaproszonych przedstawicieli ze wschodu i zachodu naszej ojczyzny — przy stole konferencji i zrozumienia wzajemnego. Wówczas osiągnięte zostanie porozumienie między wszystkimi Niemcami po to, aby przedstawiciele NRD i Republiki Federalnej wspólnie i godnie reprezentowali żywotne prawa narodu niemieckiego na konferencji czterech.

Wówczas zjednoczone demokratyczne i niezawisłe Niemcy ze stanu klęski narodowej i rozczłonkowania przejdą w stan prawdziwej wolności i trwałego pokoju.

Przemówienie członka Btu ra Politycznego KC PZPR tow. Franciszka Jóźwiaka-Witolda, wygłoszone 21 bm. na uroczystości związanej z nadaniem zakładom metalurgicznym w Nowej Hucie im. Lenina, podajemy na stronie drugiej.

NOWINY RZESZOWSKIE

Nr 19 (1438) — Rzeszów, sobota 23 i niedziela 24 stycznia 1954 r.

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Wszyscy za przykładem brygady malarskiej ob. Hockuby

Brygadzieta malarski ob. Hockuba Franciszek z Zarządu Budowlanego nr 1 w Rzeszowie w imieniu całej brygady rzucił hasło w dniu 19. I. br. do wszystkich malarzy całej Polski: „Opierając się na metodzie Skitiewa, ani jeden członek naszej brygady brakorobem, każdy z nas gwarantuje najlepszą jakość swej pracy”. W ślad rzuconego hasła przez brygadzieta malarskiego ob. Hockubę Franciszka winni pójść wszyscy malarze Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego oraz pokrewnych przedsiębiorstw. Ob. Hockuba chce iść słuszną drogą wyliczonych IX Plenum KC posłanawia wykonaną przez siebie robotę oddać protokolarnie następnym brygadam.

Uroczyste posiedzenie żałobne w Moskwie poświęcone 30 rocznicy zgonu W. I. Lenina

MOSKWA (PAP). W związku z 30 rocznicą zgonu wielkiego założyciela partii komunistycznej i państwa radzieckiego W. I. Lenina, odbyło się w czwartek w Moskwie w Teatrze Wielkim ZSRR uroczyste posiedzenie żałobne. Na scenie w obramowaniu kwiatów widniał wielki portret W. I. Lenina, a po obu stronach portretu daty: „1924—1954”.

Przy czerwonych sztandarach stanęła wojskowa warta honorowa. Nad sceną widniała słowa hasła bojowego: „Pod sztandarem Lenina, pod przewodnictwem partii komunistycznej naprzód do zwycięstwa komunizmu”.

W sali zgromadzili się członkowie Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Moskiewskiego Komitetu Partii, ministrowie, członkowie Prezydium Rady Najwyższej ZSRR i Rady Najwyższej RFSRR, Moskiewskiej Rady Delegatów Ludu Pracującego, członkowie Komitetu Centralnego Leninowskiego Komitetu, Prezydium Wszechzwiązkowej Centralnej Rady Związków Zawodowych, przedstawiciele Armii Radzieckiej, najstarsi członkowie partii, robotnicy, kolejarzy, wybitni uczeni oraz działacze na polu kultury i sztuki.

Punktualnie o godzinie 18

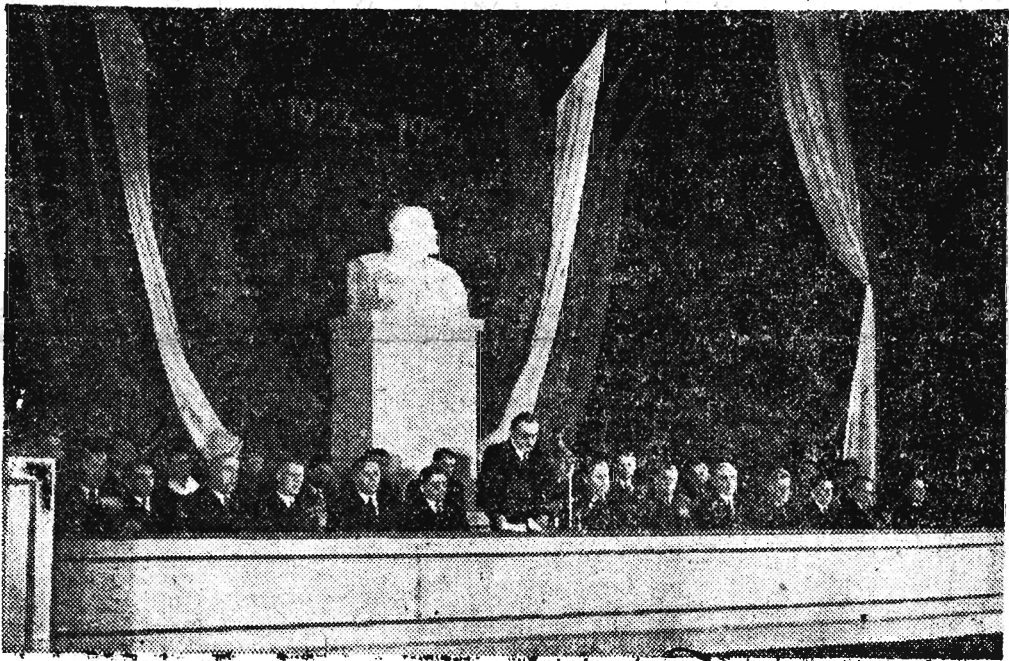
min. 50 przy stole przydługim zajmują miejsca, witani serdecznie przez obecnych, przywódcy partii i członkowie rządu: G. M. Malenkow, W. M. Mołotow, N. S. Chruszczow, N. A. Bułganin, L. M. Kaganowicz, A. I. Mikołaj, M. Z. Saburow, M. G. Pteruchin, N. M. Szewnik, P. K. Ponomarenko, M. A. Susłow, P. N. Pospelow, N. N. Szatalin. Uroczyste posiedzenie żałobne zajął sekretarz Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego N. S. Chruszczow. W krótkim przemówieniu wstępnym N. S. Chruszczow mówił o wielkości nieśmiertelnych idei Lenina, o stworzonej przez niego zwycięskiej partii komunistycznej, prowadzącej naród radziecki do triumfu komunizmu.

N. S. Chruszczow wzywa obecnych do uczczenia przez powstanie świetlanej pamięci wielkiego wodza i nauczyciela mas pracujących całego świata W. I. Lenina. Wszyscy powstają z miejsc.

Referat o 30 rocznicy zgonu W. I. Lenina wygłosił sekretarz Komitetu Centralnego KPZR P. N. Pospelow (Referat podajemy na stronie 3 i 4-tej).

Końcowe słowa mówcy, który wniósł okrzyk na cześć Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i wielkiego narodu radzieckiego oraz na cześć leninizmu, powitane zostały hucznymi, długo nie milkącymi oklaskami.

Uczestnicy posiedzenia powstają z miejsc i śpiewają hymn partyjny „Międzynarodówkę”.

Na zdjęciu: Prezydium uroczystej akademii zorganizowanej przez Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w XXX rocznicę śmierci Włodzimierza Lenina. Akademię zajął Przewodniczący KC PZPR, Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut. CAF — fot. Baranowski

Rezolucja komisji repatriacyjnej państw neutralnych w Korei

PEKIN (PAP). Korespondent agencji Nowych Chln donosi z Kaesongu, że dnia 21 bm. komisja repatriacyjna państw neutralnych uchwaliła rezolucję, która ostrzega stronę amerykańską, że „zwolnienie” koreańskich i chińskich jeńców wojennych będzie pogwałceniem porozumienia rozejmowego. Rezolucja ta została uchwalona większością głosów — przedstawicielei Polski, Cze-

chosłowacji i Indii. Świadczy ona dobitnie, że przyznawanie przez Amerykanów jeńcom wojennym praw osób cywilnych o północy 22 stycznia będzie aktem bezprawnym i brutalnym pogwałceniem porozumienia w sprawie rozejmu. Przedstawiciel Szwecji i przedstawiciel Szwajcarii w komisji głosowali przeciwko powyższej rezolucji.

Narciarskie mistrzostwa zrzeszeń sportowych w Iwonie rozpoczęte

W Iwonie rozpoczęły się narciarskie mistrzostwa zrzeszeń sportowych woj. rzeszowskiego. Otwarcia mistrzostw dokonał w imieniu ORZZ i WKFF ob. Frudyma. Do mistrzostw zgłoszonych zostało 190 zawodników w tym 23 kobiety. W pierwszym dniu mistrzostw odbyły się biegi: płaskie na 15 i 12 km. dla mężczyzn i 8 km dla kobiet. Bieg na 8 km wygrała: I. Bielewicz — Górnik w czasie 50,11, II. Polak — Górnik 54,49, III. Gardyfer — Unia 1,00,35.

12 km mężczyzn: I. Sawicki — Górnik 1,02,38, II. Kubit — Ognio 1,03,10, III. Sawicki — Budowlani 1,04,44. 15 km mężczyzn bieg złozyony: I. Such — Górnik 1,10,50, II. Niemczyk — Stal 1,12,34, III. Nycz — Unia 1,12,34. 15 km dla mężczyzn bieg otwarty I. Nowak — Stal 1, 15, 48; II. Nycz — Stanisław — LZS, 1, 15, 51; III. Kocik — Gwardia, 1, 16, 13. Pozostałe konkurencje odbędą się w sobotę i niedzielę.

List otwarty do głównych inżynierów zakładów produkcyjnych całego kraju

Inż. Stanisław Knebloch z Tarnobrzesckiej Bazy Remontów Obrabiarek wzywa: „Skracając cykl produkcyjny — zwiększamy produkcję”

IX Plenum KC PZPR postawiło sobie za zadanie cel: zmobilizować wszystkie rezerwy sił ludzkich, zlikwidować marnotrawstwo czasu, oraz materiałów produkcyjnych, usprawnić organizację produkcji, celem dokonania szybkiej poprawy bytu ludzi pracy. Wyhodując z powyższego założenia, jednym z najważniejszych zagadnień będzie usprawnienie produkcji, skrócenie cykłów produkcyjnych, zdyktowane opanowaniem i zorganizowaniem rytmiczności wykonywania planów, zapewnianie nie tylko wykonanie, lecz i ich przekroczenie, co w rezultacie — jako konkretny wynik — przyniesie podniesienie stopy życiowej społeczeństwa.

Analizując sporządzoną przez nas — głównych inżynierów — sprawozdawczość ubiegłego roku, stwierdziliśmy że mimo dużego postępu technicznego w stosunku do lat poprzednich, mieliśmy nieraz poważne trudności w produkcji na skutek popełnianych przez nas błędów, bądź organizacyjnych, bądź też na skutek bezradności. Znajac minione trudności na przestrzeni całego ubiegłego roku, oraz — co najważniejsze — znajac ich źródła powstawa — kroczac obecnie za wskazaniami IX Plenum KC

PZPR — rok 1954 — jako 5-ty rok planu sześcioletniego stanęliśmy naprzeciw przelomowym w zakresie działalności pionu głównego inżyniera. Zdając sobie w pełni sprawę, że wykonanie i przekroczenie planów produkcyjnych zależne jest w poważnym mierzcie od pionu głównego inżyniera, że w związku z tym przed głównym inżynierem zakładu stoją w roku 1954 poważne i odpowiedzialne zadania, winniśmy bezwzględnie wyciągnąć odpowiedzialnie wnioski z popełnianych błędów celem zlikwidowania ich źródeł powstania, korzystając przy tym z wytycznych IX Plenum KC PZPR.

Widząc wielką troskę partii i rządu ludowego o poprawę bytu mas pracujących — czego jeszcze jednym jaskrawym dowodem są wytyczne IX Plenum — musimy i my postawić sobie jasny cel i postanowić, że nie będzie w roku 1954 żadnego zakładu, w którym pion głównego inżyniera wraz z głównym inżynierem na czele nie gólowałby cegielki do zrealizowania tych wytycznych partii. Dla rozwinięcia szlachetnej rywalizacji, wzywam głównych inżynierów wszystkich zakładów w kraju do tej walki pod hasłem: „Skracając cykl produkcyjny — zwiększamy produkcję zakładu”, by móc u

sprawnić organizację i rytm produkcji, by w terminie wykonać i przekraczać plany produkcyjne.

Mam nadzieję, że nie będzie w kraju głównego inżyniera zakładu, który by poczytał mój krok za nicelowy, który by nie odpowiedział na moje wezwania.

Wzywam do szlachetnej walki o podniesienie dobrobytu świata pracy, wzywam do gromadnej realizacji wytycznych IX Plenum KC PZPR.

Wzywam głównych inżynierów, naszych poddostawców materiałów i półfabrykatów, by również skrócili swój cykl produkcyjny i dostarczyli nam wszelkie materiały i półfabrykaty przed terminem.

Wzywam kierowników działów zapotrzenia, oraz działów zbytu naszych poddostawców o skrócenie harmonogramów dostaw dla naszego zakładu.

Wzywam kierowników działów zapotrzenia w Centralnych Zarządach celem zrewidowania terminów dostaw dla naszego zakładu i przyspieszenia nam wszelkich dostaw w skróconym terminie co najmniej o jedną trzecią czasu. STANISŁAW KNEBLOCH Główny Inżynier Tarnobrzesckiej Bazy Remontu Obrabiarek w Tarnobrzegu

Partia nasza pod kierownictwem Komitetu Centralnego i towarzysza Bieruta dzierżąc wysoko sztandar Lenina, prowadzi zwycięsko naród polski do socjalizmu

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Franciszka Józwiaka-Witolda, wygłoszone 21 bm. na uroczystości związanej z nadaniem zakładom metalurgicznym w Nowej Hucie imienia Lenina

TOWARZYSZE

I OBYWATELE!

30 lat temu zgasiło serce wielkiego rewolucjonisty wielkiego przyjaciela ludzi, ukochanego nauczyciela proletariatu — Włodzimierza Lenina.

Śmierć Lenina ostro i boleśnie uderzyła w serca wszystkich prostych ludzi na całym świecie, wszystkich, do których dotarło imię Lenina.

Wielkość Lenina wyraża się w tym, że wchłonił on marzenia setek pokoleń wyzyskiwanych i poniewieranych o lepszym, sprawiedliwym życiu, że marzenia te potrafił przekuć w czyn.

Potęga Lenina polega na tym, że wchłonił w siebie nienawiść pokoleń do wyzyskiwaczy i gnębicieli i tę nienawiść przekuł w twórczą walkę wyzwolenczą — w największą w świecie rewolucję — w proletariacką Rewolucję Październikową, dokonując zwrotu w dziejach ludzkości.

Siła Lenina polega na tym, że ukochał głęboko wszystkich prostych ludzi, że miłość do człowieka, sprawę człowieka wypisał na sztandarze rewolucji, na sztandarze pierwszego w świecie państwa socjalistycznego. Dlatego nieśmiertelny jest Lenin i nieśmiertelna jest Jego sprawa.

Wielka idea rewolucji proletariackiej, idea humanizmu rewolucyjnego, idea ukochania człowieka — o które walczył, które wcielił w życie Lenin — oświadczył masami, przeobrażając się w potężną siłę materialną, w siłę, która zmioła w r. 1917 kapitalistów i obszarników Rosji carskiej, w siłę, która rozbiła ciemleńców faszystowskich w latach 1944 — 1945 przynosząc wolność krajom okupowanym przez faszystów hitlerowski.

Siła ta stała się promotorem zwycięstw krajów demokracji ludowej, powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej, rozgromienia w 1949 roku imperialistów w wielkich Chinach, stworzenia potężnego obozu demokracji.

Zawsze i wszędzie tam, gdzie zwyciężała, zwyciężała i zwyciężać będzie proletariacka, masowa ludowa — zwycięża sprawa leninizmu. Każdy dzień powiększa armię leninowców, idee leninizmu rodzą co dnia nowych bojowników sprawy socjalizmu i pokoju. Śmiało i prosto pisał o tym Majakowski, wielki poeta Rewolucji Październikowej:

„Wciąż na świecie olbrzymie pochody myśli, słów i czynów Lenina”.

Początek pracy i walki Lenina to narodziny nowej ery ludzkości — ery leninizmu. Przeszło pół wieku minęło od narodzin leninizmu, a cały ten okres jest zwycięstwem pochodem wielkiej idei leninizmu.

Po śmierci Marksa i Engelsa Lenin przystąpił do wielkiego i trudnego dzieła odrodzenia rewolucyjnego marksizmu, pogrzebanego i zaprzepaszczonego przez reformistycznych „wodzów” II Międzynarodówki, którzy wypaczyli i zdradzili idee rewolucji proletariackiej i dyktatury proletariatu, usadawiając się w fotelach parlamentarnych. Lenin z właściwą mu bezkompromisowością rewolucjonista zdarł maskę obłudy i zaprzęta „wodzów” II Międzynarodówki, skonfrontował ich słowa z czynami i wykazał proletariatu całego świata oportunistów i zdrajców socjaldemokratyzmu. Dlatego era leninizmu jest jednocześnie erą wypierania socjaldemokratyzmu z ruchu robotniczego.

„Cała prawda o leninizmie polega na tym — uczył Stalin — że leninizm nie tylko odrzucił marksizm, ale uczy nił ponadto krok naprzód posunąwszy dalej rozwój marksizmu w nowych warunkach kapitalizmu i walki klasowej proletariatu. Leninizm to marksizm epoki imperializmu i rewolucji proletariackiej”.

Leninizm, którego ojczyzną jest Rosja rewolucyjna, stał się ideologią całego międzynarodowego proletariatu. Pierwsze w świecie państwo socjalistyczne było nie tylko wspaniałym zwycięstwem zryw rewolucyjnego proletariatu Rosji, ale stało się wspaniałym zwycięstwem i urzeczywistnieniem idei leninizmu — dlatego stosunek do Związku Radzieckiego, stosunek do wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, partii wychowanej i wypalanej przez Lenina — jest jednocześnie

sprawdzeniem prawdziwej rewolucyjności, proletariackiego internacjonalizmu, jest bowiem stosunkiem do marksizmu-leninizmu.

Historia międzynarodowego i polskiego ruchu robotniczego dostarczyła wiele przykładów, że kto staje przeciwko KPZR, przeciwko Związkowi Radzieckiemu — ten automatycznie staje w obozie wrogów klasy robotniczej, w obozie zdrady, w obozie imperializmu. Na drogę zdrady sprawy proletariatu, sprawy budowy socjalizmu chciał nasz kraj zepchnąć gomulkowski nacjonalizm i prawicowość. W obozie imperialistycznym gniją i rozkładają się arcyświecy i zaremby.

Wszystkie zwycięstwa i sukcesy, jakie gdziekolwiek i kiedykolwiek od nasza masa pracująca w ich walce o wyzwolenie człowieka — korzeniami swymi tkwią i tkwić będą w sojuszu, w pomocy i przykładzie jaki czerpać mogą z wielkiej, zwycięskiej partii Lenina-Stalina, partii, która pierwsza wskazała masom pracującym drogę walki o lepsze jutro i jak w walce tej zwyciężać, jak budować socjalizm, jak walczyć o pokój.

Wszystkie zwycięstwa i sukcesy jakie odnosili polskie masy pracujące w walce o wyzwolenie społeczne i narodowe, jakie dziś odnoszą w walce o zbudowanie socjalizmu — korzeniami swymi tkwią w nierozwalnym sojuszu rewolucji polskiej z rewolucją rosyjską.

Nasza partia — Polska Zjednoczona Partia Robotnicza — awangarda klasy robotniczej i narodu polskiego — zrodziła się w ogniu walki o jedność klasy robotniczej, o przyswojenie sobie wielkich ideałów leninizmu. I siły nasze są niepokonane, póki tym ideałom marksizmu — leninizmu jesteśmy wierni. Dlatego jak żrenicy oka partia nasza strzec będzie wierności idei leninizmu, wierności proletariackiemu internacjonalizmowi, wierności braterskiemu sojuszowi z wielką KPZR, z krajem zwycięskiego socjalizmu.

Historia naszego ruchu rewolucyjnego jest historią zbliżania się naszego ruchu do leninizmu, przyswajania sobie wielkich nauk Lenina o rewolucji proletariackiej, o dyktaturze proletariatu, o sojuszu robotniczo-chłopskim. Imię Lenina jest szczególnie drogą polskim masom robotniczym. Lenin żywo i troskliwie interesował się polskim ruchem robotniczym.

Bliska i droga była mu sprawa naszej walki o społeczne i narodowe wyzwolenie, bliska i droga była mu walka rewolucyjna naszej bohaterkiej klasy robotniczej, walka chłopca polskiego o ziemię.

To Lenin o robotnikach, którzy w 1905 roku stanęli na barykadach Łodzi, pisał, że dali wzory rewolucyjnego entuzjazmu i bohaterstwa, wzory wyższych form walki. To Lenin uczył marksistów polskich, jak realizować sojusz robotniczo-chłopski. I jeśli dziś partia nasza może poszczycić się wielkimi sukcesami w walce o wyzwolenie polskich mas pracujących z ucisku i wyzysku, o wyzwolenie z niewoli narodowej, w walce o zwycięskie budownictwo socjalizmu — to tylko dzięki temu, że przyswoiła sobie i realizuje leninowskie wskazania sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Lenin ostro i bezkompromisowo, a jednocześnie z ojcowską troską, z prawdziwą rewolucyjną troską, krytykował błędy SDKPiL, dając jednocześnie wysoką ocenę polskiemu socjaldemokratom, którzy „stworzyli po raz pierwszy czysto proletariacką partię w Polsce i proklamowali olbrzymiej wagi zasadę najściślejszej łączności robotnika polskiego i rosyjskiego w ich walce klasowej”.

Ta ojcowska krytyka zbliżała SDKPiL do partii Lenina, a chlubą naszego ruchu rewolucyjnego, dumą polskiej klasy robotniczej i narodu polskiego jest płomienna postać wielkiego Polaka i wielkiego rewolucjonisty, jednego z założycieli SDKPiL — Feliksa Dzierżyńskiego, imię którego stało się najpiękniejszym i najdroższym dla nas symbolem sojuszu polskich rewolucjonistów z rewolucjonistami rosyjskimi.

Wszystko, co związane jest z imieniem Lenina, drogą jest historii naszego ruchu rewolucyjnego, historii naszego narodu. I dlatego tak drogi nam jest fakt, że Lenin od 1912 do 1914 roku mieszkał, żył, tworzył dla sprawy proletariatu tu na ziemi polskiej,

że w Krakowie i Poroninie powstawały dzieła i prace Lenina.

Lenin w okresie pobytu w Krakowie i Poroninie interesował się żywo i serdecznie życiem robotnika i chłopca polskiego, prowadził wielogodzinne rozmowy z góralami, pisywał artykuły do prasy SDKPiL, występował z odczytami dla robotników, inteligencji i studentów Krakowa.

To w Krakowie w czasie rozmów i narad ze Stalinem wykuwała się leninowsko-stalinowska nauka o kwestii narodowej, leninowskie hasło prawa narodów do samookreślenia, hasło, które Wielka Rewolucja Październikowa zrealizowała nazajutrz po swym zwycięstwie, przekreślając carskie traktaty rozbiorowe Polski. Pod tą uchwałą Rady Komisarzy Ludowych widnieje podpis wielkiego Lenina.

Mija 40 lat od chwili, gdy Lenin mieszkał w Krakowie — ale od tego czasu Lenin stał się jeszcze bardziej drogi i bliski polskiej klasie robotniczej, nowej — wyzwolonej przez żołnierzy Lenina — ojczyźnie ludowej.

Klasa robotnicza Polski była Leninowi równie bliska i droga jak rosyjski lud pracujący. Lenin — wielki internacjonalista, walcząc o wolność rosyjskich mas pracujących — walczył o naszą wolność, wolność robotnika i chłopca polskiego, o wolność narodu polskiego.

Lenin to nie tylko genialny syn rosyjskiej klasy robotniczej — Lenin to genialny syn całej ludzkości, wszystkich tych, którym droga jest i bliska sprawa walki o szczęście mas pracujących, o wolność, postęp i pokój, o wieczną przyjaźń narodów, wszystkich tych, dla których zwycięstwo nad faszystem i niewolą kapitalistyczną jest najwyższym dobrem.

Wszystko co u nas nowe, promienne, wszystko co się rodzi, rozwija i idzie naprzód do socjalizmu — wszystko to zawsze łączymy i łączyć będziemy ze zwycięstwem idei leninowskiej. Rodzi się u nas, rozwija i potężnieje pod starą, piastowskim Krakowem — nowy, młody, socjalistyczny ośrodek — Nowa Huta — symbol nowej Polski, nowego życia, nowego człowieka, człowieka socjalizmu. I dlatego temu najmłodszemu, najbardziej nowemu, zrodzonemu w wyzwolonej ojczyźnie ośrodkowi — Nowej Hucie — nadajemy dziś imię wielkiego Lenina.

Nowa Huta wznoszona rękami naszej młodzieży i starych robotarzy, utalentowanych inżynierów starego i młodego pokolenia — jest nie tylko symbolem młodości i nowego życia. Nowa Huta nawiązuje i zawsze nawiązywać będzie do tradycji bohaterkich, rewolucyjnych walk robotników Krakowa, walk 1923 i 1936 roku.

Nowa Huta jest jednocześnie najpiękniejszym symbolem braterskiej współpracy i pomocy, jaką codziennie otrzymujemy od Związku Radzieckiego. Jest w tym młodym, nowym ośrodku — Nowej Hucie — wspólny wysiłek mięśni i mózgow robotnika polskiego i radzieckiego, inżyniera polskiego i radzieckiego. Ten trud naszych braci radzieckich — to w prostej linii uosobienie leninowskiej troski o zwycięstwo sprawy socjalizmu w Polsce, to symbol zwycięstwa postępu nad wstecznością. Oto dlaczego nadajemy naszej sztandarowej budowie socjalizmu — Nowej Hucie — imię Lenina.

Uchwała partii i rządu o nadaniu Nowej Hucie imienia Lenina — to, towarzysze, nie tylko symbol zwycięstwa nowego nad starym, wielki zaszczyt i duma nasza, ale zarazem i wielka odpowiedzialność nasza — budowniczych Nowej Huty.

Pracować przy budowie Nowej Huty i w Nowej Hucie, noszącej imię Lenina — to pracować tak jak pracują leninowcy — sprawnie, do brze i ofiarnie dla sprawy socjalizmu — lepszego i piękniejszego jutra.

Dla Lenina nie było spraw małych i wielkich — jeśli szło o sprawę socjalizmu: wszystkie sprawy były wielkie — każdy dzień pracy w Hucie im. Lenina, każda jej nowa budowla, nowa ulica — to krok naprzód do socjalizmu, to wielka sprawa.

Niech dla tej wielkiej sprawy serca młodych i starych, robotników i robotnic, inżynierów i techników płoną gorącym uczuciem, tak jak płonął serce wodza i nauczyciela mas pracujących — wielkiego Lenina.

Najwyższym hołdem, towarzysze, jaki oddać możemy Leninowi — to ofiarna praca nad budową socjaliz-

mu, to troska o stałe podnoszenie dobrobytu mas pracujących, to walka o siłę i potęgę naszej ojczyzny, o pokój — to stała praca nad pogłębieniem naszego braterskiego sojuszu ze Związkiem Radzieckim.

Nasza walka o zwycięskie zbudowanie socjalizmu to najlepszy i najtrwalszy wkład w dzieło walki o pokój między narodami — o sprawę, która zawsze przyswlecała Leninowi. Od chwili zwycięstwa Rewolucji Październikowej sprawa walki o pokój stała się synonimem polityki zagranicznej Związku Radzieckiego. I nie jest przypadkiem, że jednym z pierwszych dekretych władzy radzieckiej, podpisanym przez Lenina nazajutrz po zwycięstwie Rewolucji — był dekret o pokoju.

Lenin powiedział wtedy „Walczyć przeciwko oszustwu rządów, które mówią o pokoju, a w rzeczywistości prowadzą zaborcze, agresywne wojny”.

Historyczne słowa Lenina były i są drogowskazem dla Związku Radzieckiego przez cały okres jego istnienia. Słowa te są dziś drogowskazem nie tylko dla krajów obozu socjalizmu — ale dla milionów prostych ludzi, na całym świecie, walczących przeciwko agresywnym zakusom amerykańskich imperialistów.

To hasło Lenina stało się dziś hasłem milionów, mobilizuje i organizuje miliony ludzi do aktywnej walki o pokój.

Każdy dzień zwiększa szeregi bojowników sprawy pokoju, sprawy wolności i postępu. Kraj Lenina i Stalina, kierujący się leninowsko-stalinowską polityką pokojową wśród pracy narodów — jest dziś chorążyem sprawy pokoju.

Słowa towarzysza Malenkowa, że nie ma takich sponych spraw międzynarodowych, których nie można uregulować w drodze pokojowej — mobilizują do walki o pokój coraz nowe zastępy prostych ludzi. Mimo jednak tych wszystkich sukcesów — obowiązuje nas zawsze leninowski nakaz czujności. Imperializm młota się w swych wewnętrznych sprzecznościach i zawsze skłonny jest w takich wypadkach próbować rozwiązać swe trudności awanturą wojenną, o czym świadczy wystąpienia eisenhowerów i dullesów, świadczy o tym również deszcz złotych dolarów, który płynie ze Stanów Zjednoczonych dla neohitlerowców z Bonn, kruppy, flicki, stłnnesy wspomagają Adenauera tak jak wczoraj Hitlera.

Na wszelkie tego rodzaju wynurzenia i poczynania podlegaczy imperialistycznych odpowiadamy jeszcze większym wzmocnieniem jedności szeregow naszej partii, większym umocnieniem jedności partii z narodem, pogłębieniem i wzmocnieniem sojuszu robotniczo-chłopskiego, dalszym umocnieniem Frontu Narodo-

wego, dalszym wzmocnieniem naszego państwa ludowego dalszym zacieśnieniem braterskiego sojuszu z wielkim Związkiem Radzieckim. Jesteśmy głęboko przekonani, że każdy dzień pracuje dla sprawy socjalizmu i pokoju. Burżuazji światowej każdy nasz sukces spędza sen z oczu, młota się ona i ciska, stosuje terror i próbuje faszyzować życie w krajach kapitalistycznych — ale jednocześnie leninowskie idee walki o pokój, o wolność, idee walki narodowo-wyzwoleńczej skupiają wokół siebie coraz większe zastępy ofiarnych bojowników we Francji i Włoszech, w Kenii i Gujanie, w Wietnamie, na Malajach i nie ma takiej siły, która by te idee mogła zagłuszyć.

Można dziś z pełnym spokojem powtórzyć wielkie, pełne optymizmu, wiary i pewności słowa Lenina, wypowiedziane w 1920 roku:

„Niechaj młota się burżuazja, niechaj wścieka się do utraty przytomności, „przesala”, robi głupstwa, z góry mści się na bolszewików i stara się wytepić... nowe setki, tysiące, setki tysięcy wczorajszych albo jutrzejszych bolszewików: postępując w ten sposób, burżuazja postępuje jak wszystkie klasy skazane przez historię na zagładę. Komunisty powinni wiedzieć, że przyszłość w każdym razie do nich należy”.

TOWARZYSZE!

Mija 30 lat od chwili, jak zgasiło serce Lenina. — W ciągu tych lat Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego rozwija nadal twórczo wielkie idee leninowskie i drogą leninowską prowadzi narody radzieckie do komunizmu. Od 30 lat nie ma między żyjącymi Lenina — ale Lenin wiecznie żyje i żyć będzie, żyje w każdej walce, w każdym porwie mas do wolności, do socjalizmu, do pokoju. Lenin wiecznie żyje i żyć będzie we wszystkim, co nowe, co rodzi się w walce, co znamionuje przyszłość i postęp, żyje w każdym naszym sukcesie i zwycięstwie, żyje i żyć będzie w naszej nowej socjalistycznej Nowej Hucie. Hucie Lenina.

Partia nasza, Polska Zjednoczona Partia Robotnicza z nauką Lenina, ze skarbicy dorobku i doświadczeń KPZR czerpie co dnia wskazania i wytyczne, jak pracować i walczyć o szczęście naszego narodu.

Partia nasza pod kierownictwem swego Komitetu Centralnego, pod kierownictwem wiernego ucznia Lenina i Stalina — towarzysza Bieruta, dzierżąc wysoko sztandar Lenina prowadzi zwycięsko naród polski do socjalizmu.

Niech żyje i zwycięża leninizm!

Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!

Niech żyje PZPR i jej Przewodniczący Bolesław Bierut!

Przemówienie ambasadora ZSRR G. Popowa wygłoszone 21 bm. na uroczystości związanej z nadaniem zakładom metalurgicznym w Nowej Hucie — imienia Lenina

Pozwólcie mi w imieniu narodu radzieckiego gorąco powitać i pozdrowić Was z okazji nadania potężnemu Kombinatowi Metalurgicznemu Nowa Huta imienia Lenina.

Dziś, w 30 rocznicę śmierci wielkiego Lenina cała postępująca ludzkość czci pamięć geniusza Wielkiej Październikowej Rewolucji, twórcy i założyciela pierwszego w świecie radzieckiego, socjalistycznego państwa, wielkiego nauczyciela i wodza mas pracujących całego świata.

Narody Związku Radzieckiego, pod przewodnictwem założonej przez Lenina partii komunistycznej, w okresie 30 lat, które minęły od jego śmierci, idąc po nakreślonej przez Lenina i Stalina drodze budowały społeczeństwo socjalistyczne i zakładają fundament jasnej przyszłości — komunizmu. Lenin przewidział, że w ślad za Rosją nowe setki milionów ludzi pracy przerwą front imperializmu i staną się gospodarzami swego losu.

Wydarzenia, jakie zaszły po drugiej wojnie światowej, potwierdziły leninowskie stwierdzenia. Masy pracujące szeregu krajów Europy i Azji, w tej liczbie i naród polski, zrzuciły z swych bark jarzmo obszarników i kapitali-

stów i weszły na nową drogę, na drogę demokracji ludowej.

W okresie minionych ponad 9-ciu lat polscy robotnicy i chłopcy pod przewodnictwem swojej pełnej chwały Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej dokonali ogromnego przełomu w historii rozwoju państwa polskiego i pomyślnie realizują wielkie zadania budowy socjalizmu w swoim kraju, przy pomocy i pomocy narodu Związku Radzieckiego.

Polska klasa robotnicza w sojuszu z chłopstwem pracującym osiągnęła jeszcze większe sukcesy w walce o budowę socjalizmu, o pokój i jej ścisłą współpracę ze wszystkimi narodami.

Pozwólcie życzyć Wam, drodzy towarzysze, robotnicy i robotnice, inżynierowie i technicy, budowniczości Nowej Huty im. Lenina dalszych zwycięstw w Waszej pełnej chwały sprawie, życzyć Wam szybszego przekazania Kombinatowi do eksploatacji.

Niech żyje naród polski, niech żyje wielka nierozwalna przyjaźń Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Związku Radzieckiego.

Niech żyje niezwyrodniony sztandar Marksa — Engelsa — Lenina i Stalina.

Wierna nauce Lenina partia komunistyczna opierając się na zgodnym poparciu całego narodu radzieckiego rozwiązuje zdecydowanie i niezłomnie gigantyczne zadania budownictwa komunistycznego, prowadzi nieustanną walkę o trwały pokój

Referat sekretarza KC KPZR P. N. Pospielowa wygłoszony w 30 rocznicę zgonu W. I. Lenina

I

Towarzysze!

Mińło 30 lat od dnia zgonu Włodzimierza Iljicza Lenina — geniusza rewolucji, twórcy Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, założyciela radzieckiego państwa socjalistycznego, wielkiego wodza i nauczyciela mas pracujących całego świata. Od trzydziestu lat partia komunistyczna prowadzi naród radziecki słuszną drogą wskazaną przez Lenina. Nieśmiertelne idee leninizmu oświełają drogę walki mas pracujących Związku Radzieckiego o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego, wywierają potężny wpływ na cały bieg historii świata, stanowią dla mas pracujących na całym świecie natchnienie do walki przeciwko uciskowi kapitalistycznemu, o zbudowanie nowego, wolnego życia, o pokój i przyjaźń między narodami.

Wyprowadzona przez Lenina partia komunistyczna pod kierownictwem swego Komitetu Centralnego z J. W. Stalinem, wielkim kontynuatorem dzieła W. I. Lenina na czele, po zgonie Lenina obroniła leninizm przed wszystkimi atakami wrogów socjalizmu i zapewniła zbudowanie w naszym kraju pierwszego na świecie społeczeństwa socjalistycznego. Bez względu na wszelkie próby reakcyjnych sił imperializmu zawrócenia lub zatrzymania biegu historii — historia idzie naprzód zgodnie z obiektywnymi prawami rozwoju historycznego i z wiecznie żywą i zwycięską nauką marksizmu-leninizmu, odzwierciedlającą te sprawy. Rosną i wzmacniają się z każdym rokiem siły, pokój, demokracja i socjalizm, coraz wyraźniej i w sposób coraz bardziej przekonujący potwierdzają się wielkie rewolucyjne przewidywania naukowych Lenina, potwierdzają się od kryte przezeń prawa rozwoju współczesnego społeczeństwa.

Marks odkrył ekonomiczne prawo ruchu społeczeństwa burżuazycznego, zbadał stosunki produkcji społeczeństwa kapitalistycznego w ich powstawaniu, rozwoju i upadku, dowiódł naukowo, nieuchronność bankructwa kapitalizmu i rewolucyjnego przeobrażenia się społeczeństwa kapitalistycznego w socjalistyczne.

W warunkach nowej epoki dziejowej, gdy kapitalizm wkroczył w swe najwyższe stadium, stadium imperializmu, gdy ustanowione zostało panowanie monopolów, Lenin dał genialną naukową analizę ekonomicznej i politycznej istoty imperializmu jako ostatniego stadium kapitalizmu. Lenin odkrył prawo nierównomierności ekonomicznego i politycznego rozwoju kapitalizmu w epoce imperializmu oraz wynikającą stąd możliwość zwycięstwa socjalizmu początkowo w niewielu lub nawet w jednym z osobna wziętym kraju.

Ekonomiczna istota imperializmu polega, według definicji Lenina, na tym, że wolność konkurencji ustępuje miejsca monopolowi, który przejawia się w postaci trustów i syndykatów, we wszechwładzy gigantycznych banków, w zagarnianiu i skupianiu źródeł surowców. „W monopolu ekonomicznym tkwi istota rzeczy” — podkreślał Lenin. Monopolowi ekonomicznemu właściwe jest dążenie do maksymalnego, monopolistycznie wysokiego zysku.

W tych klasycznych stwierdzeniach Lenin w istocie rzeczy odkrył wyjściowe tezy podstawowego ekonomicznego prawa imperializmu.

Za cechę charakterystyczną politycznej nadbudowy kapitalizmu monopolistycznego Lenin uważał zwrot od demokracji do reakcji politycznej, wskazywał on, że monopolowi kapitalistycznemu towarzyszy wzmocnienie reakcji zarówno w polityce zagranicznej jak wewnętrznej, spotęgowanie ucisku narodowego, dążenie imperializmu do pogwałcenia niezawisłości politycznej i narodowej innych narodów i państw, walka między mocarstwami kapitalistycznymi o nowy podział świata.

Spotęgowanie imperialistycznego ucisku ze strony monopolii po-

woduje spotęgowanie oporu klasy robotniczej i uciskanych narodów kolonii i półkolonii, spotęgowanie oporu ze strony tych narodów, których niezawisłość i suwerenność narodowa jest przez imperializm deptana. Ten wzrost oporu narodów przeciwko polityce imperialistycznej, przeciwko uciskowi imperialistycznemu stanowił słaby punkt imperializmu. Fakty i wydarzenia ostatnich lat dowodzą dobitnie, że pogoń monopolii kapitalistycznych za maksymalnymi zyskami, powodująca nierozwiązalną sprzeczność w handlu na światowym rynku kapitalistycznym, oraz polityka dławienia niezawisłości narodowej innych krajów, wywołująca zrozumięły opór narodów — pogłębiają ogólny kryzys całego systemu kapitalistycznego.

Na podstawie krytycznej analizy ogromnego materiału faktycznego, na podstawie teoretycznego uogólnienia tego wszystkiego, co przyniosła narodom pierwsza wojna światowa, Lenin wykazał w sposób naukowy, że kapitalizm, który aż do końca XIX wieku rozwijał się po linii wstępującej, przekształcił się w epoce imperializmu w kapitalizm pasożytniczy, obumierający, spychający ludzkość w otchłań wciąż nowych krwawych wojen i katastrof ekonomicznych. Lenin niejednokrotnie podkreślał w swych pracach, że politycy burżuazyjni nie są w stanie zrozumieć niezwykle doniosłych następstw i wyników wojen imperialistycznych. Następstwa wojny otwierają z niespotykaną dawniej szybkością oczy milionom i dziesiątkom milionów ludzi zahakanych, przytłoczonych, oszukanych, otumanionych przez burżuazję.

Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna była dobitnym potwierdzeniem leninowskiej teorii rewolucji. Proletariat Rosji w sojuszu z chłopstwem rewolucyjnym, w sojuszu z uciskanymi dawniej narodami, pod genialnym kierownictwem Lenina i partii leninowskiej, dokonał czynu o niezwykle doniosłym znaczeniu historycznym — przerwał jako pierwszy front imperializmu światowego, ustanowił dyktaturę proletariatu, zapoczątkował nową epokę w dziejach świata, epokę triumfu socjalizmu.

Trzeba było całej wielkości leninowskiego geniuszu rewolucyjnego, niezwykłego bohaterstwa i nieugiętości partii leninowskiej, gigantycznego przypływu energii rewolucyjnej mas ludowych Rosji, aby obalić władzę imperializmu w Rosji i wyprowadzić kraj z wojny imperialistycznej.

Utworzona przez Lenina wielka partia obaliła mniejszkwików, wraskliwie twierdzących, że proletariat stanowi mniejszość ludności Rosji i że „nie dojrzał” on rzekomo do socjalizmu; partia śmiało i pewnie poprowadziła klasę robotniczą i jej rewolucyjnego sojusznika — chłopstwo pracujące do obalenia władzy imperializmu i przywiodła je do zwycięstwa rewolucji socjalistycznej w październiku 1917 r.

Jak Lenin genialnie przepowiedział w ostatecznym wyniku większość ludności kuli ziemskiej jest wychowywana i przygotowywana do walki przez sam kapitalizm, przez narastające sprzeczności imperializmu, większość ta z niesztychną szybkością wciąga się do walki o swe wyzwolenie. Lenin nie miał ani cienia wątpliwości, że ostateczne zwycięstwo socjalizmu jest całkowicie i bezwzględnie zapewnione.

Cały bieg historii potwierdził i potwierdza naukowo przewidywania Lenina. Po stworzeniu w drodze rewolucyjnej przesłanek szybkiego wzrostu sił wytwórczych, naród radziecki zbudował pod kierownictwem partii leninowskiej społeczeństwo socjalistyczne w naszym kraju, rozgromił niemiecki faszyzm i japoński militarizm. W wyniku klęsk faszyzmu niemieckiego i militarizmu japońskiego w drugiej wojnie światowej, odpadł od syste-

mu imperializmu szereg krajów Europy, odpadła wielka Chińska Republika Ludowa, powstał potężny obóz pokoju, demokracji i socjalizmu. Po zakończeniu wojny domowej i interwencji Lenin wskazywał, że kraj nasz wywalczył sobie możliwość całego okresu pokojowego współistnienia z państwami kapitalistycznymi. Jednocześnie Lenin ostrzegał, że imperialiści nie zaniechają swych knowań i że dlatego powinniśmy nieustannie wzmacniać obronę swej socjalistycznej ojczyzny.

Lenin podkreślał, że rząd radziecki ożywiony jest stale pragnieniem nawiązania normalnych stosunków dyplomatycznych i handlowych z krajami kapitalistycznymi, w tym również ze Stanami Zjednoczonymi.

W swojej znanej odpowiedzi na pytanie korespondenta jednego z dzienników amerykańskich, jakie są podstawy pokoju z Ameryką Lenin oświadczył w 1920 roku:

„Niechaj kapitaliści amerykańscy nie ruszają nas. My ich nie ruszymy. Gotowi jesteśmy nawet zapłacić im złotem za pożyteczne dla transportu i produkcji maszyny, narzędzia itd. — i nie tylko złotem, lecz i surowcami” (dzieła, t. 30, str. 340).

Lenin wypowiadał się niejednokrotnie za nawiązaniem przyjaznych stosunków z Anglią i Francją. W wywiadzie udzielonym korespondentowi dziennika angielskiego „Manchester Guardian” w 1922 roku w związku ze sprawą perspektyw współpracy między Rosją Radziecką a Anglią i Francją, Lenin wskazywał: „Uważamy, że całkowicie przyjazne stosunki z obu tymi mocarstwami są w zupełności możliwe i stanowią nasz cel... uważamy, że właściwie pojęte interesy Anglii i Francji również dłażać będą w tym kierunku” (dzieła, t. 33, str. 346).

Te oświadczenia Lenina demaskują oszczercze kłamstwa naszych wrogów z obozu imperializmu, jakoby rząd radziecki „nie chciał” nawiązywać normalnych stosunków z krajami kapitalistycznymi.

Lenin przywłażywał szczególną wagę do stosunków handlowych państwa radzieckiego z krajami burżuazyjnymi, jako do jednego z najważniejszych czynników sprzyjających długotrwałemu pokojowemu współistnieniu dwóch systemów. Lenin wskazywał, że trudność ekonomiczne nieuchronnie zmuszą kraje kapitalistyczne do wkroczenia na drogę stosunków handlowych z Rosją Radziecką.

„Istnieje mówił Lenin — siła większa niż chęć, wola i decyzje każdego spośród wrogich rządów lub klas; siła ta — to powszechna światowa wleż ekonomiczna, która zmusza je do wkroczenia na tę drogę utrzymywania z nami stosunków” (dzieła, t. 33 str. 129).

Partia komunistyczna i rząd radziecki zawsze kierowały się i kierują wskazaniemi naszego wielkiego nauczyciela Lenina o możliwości długotrwałego pokojowego współistnienia naszego kraju z krajami kapitalistycznymi. Leninowskie wskazania o możliwości długotrwałego współistnienia i pokojowej rywalizacji gospodarczej dwóch systemów — socjalistycznego i kapitalistycznego — są zasadniczą podstawą konsekwentnej walki rządu radzieckiego o trwały pokój, o złagodzenie napięcia między narodowego. Rząd radziecki czyni wszystko, co jest konieczne dla pokojowego uregulowania wszystkich nie rozwiązanych zagadnień. Nieustanna walka rządu radzieckiego o długotrwały pokój, o utrwalenie bezpieczeństwa międzynarodowego cieszy się poparciem i sympatią całej postępowej ludzkości. Potężny zorganizowany ruch w obronie pokoju, który rozwinął się obecnie we wszystkich krajach, szczególnie wymownie potwierdza słowa Lenina, „że naszą politykę pokojową aprobują obrzydliwą większością

ludności globu ziemskiego” (dzieła t. 30 str. 365).

Leninizm jest sztandarem walki całej postępowej ludzkości przeciwko imperializmowi, o pokój, o przyjaźń między narodami wszystkich krajów, o świetlaną przyszłość wszystkich narodów. Leninizm z jego rewolucyjną potęgą ideową daje nam, podobnie jak masom pracującym całego świata, granitową podstawę dla zmobilizowania w porę mas do nieugiętej walki przeciwko siłom agresji i imperializmu, o trwały i sprawiedliwy pokój dla wszystkich narodów, małych i wielkich.

Partia komunistyczna uważa za swój święty obowiązek dalej umacniać obóz pokoju, demokracji i socjalizmu, aktywnie i energicznie działać w celu zapewnienia pokoju na całym świecie, gorąco popierać wszystkich ludzi na kuli ziemskiej, walczących o zapobieżenie nowej wojnie światowej, o trwały pokój.

II

Lenin uzasadnił teoretycznie możliwość zwycięstwa socjalizmu początkowo w jednym kraju. Zbudowanie socjalizmu w ZSRR jest wynikiem wykonalnym genialnych wskazań Lenina, jest wspaniałym rezultatem gigantycznej organizującej i nadającej kierunek działalności Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, owocem natchnionej, bohaterskiej, twórczej pracy robotników, chłopów i inteligencji.

Nieśmiertelne dzieła Lenina zawierają podstawowe, zasadnicze teoretyczne wskazania dotyczące zbudowania społeczeństwa komunistycznego w naszym kraju, drogę stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, tj. od wspólnego władania środkami produkcji i podziału produktów według pracy każdego do realizacji zasady komunizmu: „Od każdego według zdolności, każdemu według potrzeb”. Za decydujący i najważniejszy warunek stopniowego przekształcania się społeczeństwa socjalistycznego w społeczeństwo komunistyczne Lenin uważał wszechstronny rozwój sił wytwórczych społeczeństwa socjalistycznego, nieustanne doskonalenie bazy materialno-technicznej socjalizmu, wzrost wydajności pracy, stworzenie obfitości artykułów żywnościowych i przedmiotów powszechnego użytku. Już w projekcie programu partii w 1902 roku Lenin wysuwał jako główny cel rewolucji społecznej zadanie „zapewnienia pełnego dobrobytu i nieskrępowanego, wszechstronnego rozwoju” wszystkich członków społeczeństwa socjalistycznego.

Od pierwszych dni Rewolucji Październikowej Lenin poświęcał niezmiernie wiele uwagi zagadnieniu rozwoju sił wytwórczych naszego kraju.

W kwietniu 1918 roku Lenin opracował „Szkielet planu prac naukowo-technicznych”, w którym daje Akademii Nauk szereg ważnych poleceń dotyczących systematycznego studiowania i badania naturalnych sił wytwórczych Rosji. W dokumencie tym wśród innych wskazań Lenina figurują następujące:

„Zwrócić szczególnej uwagi na elektryfikację przemysłu i transportu oraz na zastosowanie energii elektrycznej w rolnictwie. Zużytkowanie drugorzędnych rodzajów paliwa (torfu, węgla gorszego gatunku) w celu uzyskania energii elektrycznej przy najmniejszych wydatkach na wydobycie i transport paliwa.

Siły wodne i silniki poruszane wiatrem w ogóle i w zastosowaniu do rolnictwa”. (Dzieła t. 27, str. 288-289).

W artykule „Najważniejsze zadanie naszych dni” (1918 r.) Lenin pisał: „Posiadamy materiał zarówno w postaci bogactw naturalnych jak i w zasobach siły ludzkiej, jako też w wspaniałym rozmachu, jaki nadała Wielka Rewolucja sile twórczej ludu, by stworzyć rzeczywistość potężną i bogatą Rosję.” (dzieła, tom 27, str. 134-135).

Przed 30 laty kraj nasz stawał dopiero pierwszym kroki w dziedzinie uprzemysłowienia, w dziedzinie zwyciężenia zacofania technicznego, odziedziczony po dawnych czasach,

zacofania spotęgowanego zniszczeniami wyrażonymi przez interwencje.

Lenin widział ratunek dla naszego kraju w tym, by zdążyć z rozwinięciem naszego przemysłu ciężkiego przed następnym atakiem mocarstw imperialistycznych na nasz kraj.

Partia nasza i cały naród radziecki chlubnie wykonały ten niezwykle ważny nakaz Lenina. Nasza ojczyzna socjalistyczna posiada obecnie wszechstronnie rozwinięty ciężki przemysł, potężną bazę obrony kraju i rozwoju całej gospodarki narodowej. W ciągu 28 lat, jakie upłynęły od XIV Zjazdu partii, produkcja przemysłowa ZSRR wzrosła 29-krotnie. Produkcja stali przy tym wzrosła 21 razy, węgla — 19 razy, produkcja energii elektrycznej zwiększyła się 45 razy. W jeszcze szybszym tempie wzrosła produkcja przemysłu budowy maszyn i przemysłu chemicznego.

Obecnie dysponujemy jeszcze znacznie potężniejszym źródłem energii aniżeli elektryczność. Uczni radzieccy pracują z powodzeniem nad wykorzystaniem kolosalnych możliwości zastosowania energii atomowej do celów budownictwa komunizmu, dla dobra ludzkości, a nie dla ujarznienia i zagłady narodów, nie dla zniszczenia cywilizacji światowej. Bezsposorna potęga techniczna i ekonomiczna Związku Radzieckiego, jego osiągnięcia w dziedzinie nauki i techniki działają otęrażwająco na niektórych zajętych heroldów tzw. „wyprawy krzyżowej” przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej.

XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego podsumował imponujący bilans walki i zwycięstw narodu radzieckiego i nakreślił program dalszego marszu naszego kraju naprzód. Pomyślana realizacja polityki partii w zakresie uprzemysłowienia kraju przystosowała warunki, niezbędne dla zdecydowanego pchnięcia naprzód rolnictwa radzieckiego i rozszerzenia produkcji przemysłu lekkiego i spożywczego. Obecnie, gdy została stworzona i rozwija się w dalszym ciągu potężna baza przemysłu ciężkiego, gdy usunięto zniszczenia w przemyśle ciężkim, spowodowane przez najazd faszystów niemieckich, obecnie po raz pierwszy w okresie władzy radzieckiej powstała obiektywna możliwość forsownego rozwoju przemysłu lekkiego, produkcji artykułów powszechnego użytku. W uchwalech V Sesji Rady Najwyższej ZSRR, w historycznych uchwałach wrześniowego Plenum KC KPZR, w późniejszych postanowieniach partii i rządu znalazł wyraz gigantyczny, wszechstronny bojowy program dalszego rozwoju rolnictwa socjalistycznego i zwiększenia dobrobytu ludzi pracy. Partia komunistyczna i rząd radziecki podjęli walkę o zdecydowane pchnięcie naprzód rolnictwa, o przyspieszony rozwój przemysłu lekkiego i spożywczego, ażeby w ciągu najbliższych dwóch — trzech lat zapożycić w pełni rosnące zapotrzebowanie ludności naszego kraju na artykuły żywnościowe i towary powszechnego użytku.

Praktyczne rozwiązanie tych zadań jest w chwili obecnej niezmiernie ważną częścią składową programu budownictwa komunistycznego. Nasze sukcesy w budownictwie komunizmu mają znaczenie nie tylko wewnętrzne, lecz i wielkie znaczenie międzynarodowe.

Niedawno w amerykańskiej prasie burżuazyjnej pojawiły się oznaki zaniepokojenia z powodu programu Związku Radzieckiego, przewidującego zwiększenie produkcji towarów konsumpcyjnych; wypowiadano opinie, że kraje zachodnio-europejskie powinny współzawodniczyć z Związkiem Radzieckim, jak wyraża się pismo amerykańskie „Journal of Commerce”, w tym wyścigu o podniesienie stopy życiowej. Czy można zapylać: a cóż w tym złego, jeżeli zamiast wyścigu zbrojeń, który odbywa się w krajach kapitalistycznych, rozpocznie się pokojowa rywalizacja ekonomiczna o podniesienie stopy życiowej? Czyż narody będą opono-

(Dokończenie na str. 4)

Wierna nauce Lenina partia komunistyczna opierając się na zgodnym poparciu całego narodu radzieckiego rozwiązuje zdecydowanie i niezłomnie gigantyczne zadania budownictwa komunistycznego, prowadzi nieustanną walkę o trwałą pokój

Referat sekretarza KC KPZR P. N. Pospielowa wygłoszony w 30 rocznicę zgonu W. I. Lenina

(Dokończenie ze str. 3)

wały przeciwko takiemu „wysięgowi o podniesienie stopy życiowej”?

Czasopismo amerykańskie „Reporter”, rozpatrując perspektywy pokojowego rozwoju w ciągu najbliższych dwudziestu lat i porównując wysokie tempo rozwoju gospodarki narodowej w ZSRR z zastojem ekonomicznym i gniciem w krajach kapitalistycznych, widzi „groźbę” ze strony Związku Radzieckiego nie w tym, by Związek Radziecki miał na kogoś napisać, lecz w tym, — oświadcza to czasopismo — że „Rosja mogłaby wykorzystać część zwiększonej produkcji do wytwarzania towarów konsumpcyjnych w celu naruszenia równowagi Europy zachodniej już wskutek samej tylko atrakcyjności swego przykładu”.

Ideologowie imperializmu rozumieją, że każdy nasz nowy sukces w dziele budowy komunizmu, w podnoszeniu stopy życiowej mas pracujących, wywierają bieżący ogromny wpływ na umysły i serca narodów krajów kapitalistycznych i kolonialnych.

Najwyższą zasadę dyktatury proletariatu widział Lenin w trwałym, niewzruszonym sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa; żądał on wszelkich stronnego popierania tego sojuszu, aby klasa robotnicza mogła utrzymać swą kierowniczą rolę i władzę państwową. Leninowska idea sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem pracującym stanowi jedną z najważniejszych podstaw leninowskiej teorii rewolucji proletariackiej.

Partia uważa za swój naczelny obowiązek nieustanne umacnianie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa — podstawy potęgi naszej ojczyzny. Stałe wcielanie w życie wielkiej leninowskiej zasady trwałego sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem pracującym ma niezwykle doniosłe znaczenie dla budowy komunizmu. Pomysłowe rozwiązanie gigantycznych zadań wysuniętych przez wrześnie Plenum Komitetu Centralnego partii przyczyni się do dalszego umocnienia sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego.

Szereg konkretnych kroków, podjętych w ostatnim okresie przez partię i rząd, zwiększa zainteresowanie gospodarce chłopstwa kolchozowego w rozwoju takich dziedzin rolnictwa jak hodowla oraz uprawa warzyw i ziemniaków. Partia i rząd opierają się przy tym na zasadniczych wskazaniach Lenina. Jako jedną z podstawowych zasad gospodarowania socjalistycznego Lenin wysunął zasadę zainteresowania materialnego. Lenin uczył, że wiele dziesiątków milionów ludzi można będzie doprowadzić do komunizmu jedynie pod warunkiem, że entuzjazm mas ludowych zrodzony przez Wielką Rewolucję będzie się łączył z zasadą osobistego zainteresowania, osobistym interesem i kalkulacją gospodarza.

Lenin podkreślał ze szczególną siłą, że trzeba łączyć osobiste interesy z interesami całego społeczeństwa, państwa i podporządkować osobiste interesy interesom ogólnonarodowym, ogólnopaństwowym. Tym właśnie nakazem Lenina kieruje się nasza partia i rząd radziecki, budując społeczeństwo komunistyczne.

Lenin stworzył ideologię równouprawnienia i przyjaźni narodów, na podstawie której rozwinęło się i umocniło wielonarodowe państwo radzieckie.

Prywatna własność kapitalistyczna, kapitalistyczne stosunki produkcji dzielą narody i ludy oraz stwarzają między nimi stosunki antagonizmu, ucisku i nierówności. Własność socjalistyczna i powstające na jej fundamencie socjalistyczne stosunki produkcji jednoczą, zespalają ludy i narody na zasadach braterskiej przyjaźni, współpracy i pomocy wzajemnej.

Wielka ideologia równouprawnienia i przyjaźni narodów, realizowana w Związku Radzieckim, otwiera nowe perspektywy pokojowego rozwoju ludzkości, wywiera poleźny nieodparty wpływ na świadomość narodów całego świata.

Partia komunistyczna zespółła wszystkie narody naszej ojczyzny w jednolitej braterskiej rodzinie wielkim Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. Przyjaźń narodów ZSRR jest jedną z najważniejszych podstaw naszego potężnego wielonarodowego państwa socjalistycznego. Narody naszego kraju łączą

ne w braterskim sojuszu przewzyciężyły wielowiekowe zacofanie gospodarcze i kulturalne, osiągnęły niespotykany dotychczas rozwój gospodarki narodowej i rozkwit kultury — narodowej i socjalistycznej w treści. Jest to rezultat leninowskiej polityki narodowościowej iaka nasza partia konsekwentnie prowadzi.

Nie ustawał w pracy nad umocnieniem niewzruszonej przyjaźni narodów Związku Radzieckiego współbojownik i kontynuator dzieła Lenina — Stalin; umocnienie przyjaźni narodów stanowi przedmiot stałej troski Komitetu Centralnego partii.

Wszystkie narody naszego kraju obchodzą w tych dniach doniosłe wydarzenie historyczne — 300 rocznicę zjednoczenia Ukrainy z Rosją. W ścisłej przyjaźni, wespół z wszystkimi narodami naszego kraju budują narody rosyjski i ukraiński wspólnymi siłami komunizm. Przyjaźń narodów rośnie i krzepnie. Nasza partia realizująca nieugięte leninowsko-stalinowską politykę narodowościową nie pozwoli nikomu podważyć ani osłabić więzów wielkiej niewzruszonej przyjaźni narodów Związku Radzieckiego.

Lenin przewidywał, jak w procesie stopniowego przechodzenia do wyższej fazy komunizmu pogłębiać się będzie komunistyczna świadomość ludzi. W ukształtowaniu świadomości komunistycznej, w wchowaniu nowych ludzi, dla których praca stałaby się pierwszą potrzebą życiową, Lenin widział jeden z podstawowych warunków przejścia do komunizmu.

Lenin jest twórcą partii marksistowskiej nowego typu, partii leninizmu, która dowiodła, że zdolna jest poprowadzić proletariatu do zdobycia władzy, która poprowadziła nasz naród do zwycięstwa socjalizmu i obecnie pomysłnie kieruje budową komunizmu, krocząc w awangardzie międzynarodowego ruchu rewolucyjnego i wyzwolenieckiego. Lenin opracował ideologiczne, organizacyjne, faktyczne i teoretyczne podstawy rewolucyjnej partii marksistowskiej, troskliwie wchowywał kadry partii, które dokonały trzech rewolucji. Lenin stworzył naukę o partii, stanowiącą jednolitą i harmonijną całość.

Lenin widział w partii świadomą, bojową awangardę klasy robotniczej, wodza i nauczyciela mas pracujących w walce przeciwko siłom starego świata, o rewolucyjne socjalistyczne przeobrażenie społeczeństwa, widział w partii kierowniczą i przewodnią siłę dyktatury proletariatu. W roku 1917, gdy partia przygotowywała klasę robotniczą do decydujących walk o rewolucję socjalistyczną, Lenin pisał z natchnieniem o chlubnym powołaniu i kierowniczej roli partii komunistycznej: „Jej wierzyłem, w niej widzimy rozum, honor i sumienie naszej epoki”. Bez partii, bez żelaznej i zahartowanej w walce partii, ciesząc się zaufaniem klasy robotniczej i nieproletariackich mas pracujących, dyktatura proletariatu nie mogłaby się utrzymać nawet przez kilka miesięcy — wskazywał Lenin. Lenin uczył, że niezmiernie doniosłym warunkiem skutecznej walki partii o sprawę klasy robotniczej, o sprawę socjalizmu i komunizmu jest jedność i zwartość partii, żelazna dyscyplina szeregow partijnych, oparta na wysokiej ideowości, na świadomości komunistów, na ich oddaniu sprawie rewolucji. Zrozumienie obiektywnych praw naukowych rozwoju społeczeństwa, odkrytych przez Marksa i Lenina, umacnia przekonanie, że nasza sprawa, sprawa komunizmu jest niezwykła.

Całą swą półwiekową działalnością historyczną partia komunistyczna zasłużyła na całkowite zaufanie narodu.

Bezpartyjni ludzie pracy widzą w partii komunistycznej swego wewnętrznego i niezawodnego przywódcę, nieugiętego obrońcę żywotnych interesów narodu. Partia komunistyczna pogłębia i zacieśnia swą więź z szerokimi masami ludowymi. W ścisłej jedności z narodem partia przygotowuje się do kolejnych wyborów do Rady Najwyższej ZSRR. Nie ulega wątpliwości, że narody Związku Radzieckiego będą zgodnie popierać kandydatów bloku komunistów i bezpartyjnych

W leninowskiej nauce o partii jedną z najważniejszych zasad jest

zasada kolegiałności kierownictwa partyjnego. Jeszcze w latach przedrewolucyjnych Lenin nazywał Komitet Centralny partii kolektywem kierowników, stróżem i interpretatorem zasad partii.

„Zasad partii strzeże w okresie między zjazdami oraz interpretuje je „Komitet Centralny” — wskazywał Lenin. Lenin zawsze domagał się przestrzegania nienaruszalnych norm życia partyjnego przewidzianych w statucie partii.

Gwarancją właściwego kierowania partią i krajem jest kolektywne doświadczenie i kolektywna mądrość Komitetu Centralnego w oparciu o naukową podstawę teorii marksistowsko-leninowskiej i szeroką inicjatywę kadr kierowniczych, o twórczą energię i samodzielność mas ludowych.

W oczywistej sprzeczności z zasadą kolegiałności kierownictwa pozostaje obcy marksizmowi kult jednostki.

Kult jednostki prowadzi do pomniejszenia roli partii, jej ośrodka kierowniczego, do osłabienia twórczej aktywności organizacji partyjnych i narodu radzieckiego; nie ma on nic wspólnego z marksistowsko-leninowskim pojmowaniem

doniosłego znaczenia kierowniczego i państwowego.

W swej działalności partia komunistyczna kieruje się wskazaniami Lenina i Stalina, że nie wolno tuszować błędów i zaniedbań w pracy, że trzeba krytykować zdecydowanie niedociągnięcia w pracy partyjnej, państwowej i gospodarczej, aby usunąć je w porę, że trzeba walczyć o nieustanne podnoszenie całej naszej pracy partyjnej na wyższy poziom. Tylko silna i potężna partia, ciesząca się zaufaniem i poparciem narodu, może tak śmiało i otwarcie ujawniać braki w celu jak najszybszego ich usunięcia, jak to czyni nasza partia komunistyczna.

Wielka partia komunistyczna jest silną dzięki swej zwartości i monolitności, dzięki ideowej i organizacyjnej zwartości swych szeregów, swej wierności dla leninizmu, swej nierozdzielnej więzi z narodem. Cała partia aprobowała jednomyślnie uchwały Plenum Lipcowego i Plenum Wrześniowego Komitetu Centralnego. Organizacje partyjne w całym kraju, wierne sztandarowi leninowskiemu, zmanifestowały swą najściślejszą zwartość wokół Komitetu Central-

nego partii, wokół cieszącego się autorytetem i mądrego kolektywu kierowników — uczniów i współbojowników Lenina i Stalina — prowadzących naszą partię i kraj drogą leninowską do nowych zwycięstw.

TOWARZYSZE! Od 50 lat partia nasza krocząc w awangardzie historycznej, ogólnospołecznej walki o rewolucyjne przeobrażenie społeczeństwa ludzkiego.

W ciągu tych 50 lat nasza bohaterka partia wyrosła z „małego ziarenka” — jak mówił obrazowo Lenin — stała się wielką kierowniczą siłą narodu radzieckiego i liczy w swych szeregach około 7 milionów komunistów.

Wierna nauce Lenina partia komunistyczna opierając się na zgodnym poparciu całego narodu radzieckiego rozwiązuje zdecydowanie i niezłomnie gigantyczne zadania budownictwa komunistycznego, prowadzi nieustanną walkę o trwałą pokój.

Niech żyje nasza okryta chwałą Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!

Niech żyje wielki naród radziecki!

Niech żyje leninizm!

Zasiłić kadry rolnictwa fachowcami — rolnikami zatrudnionymi poza rolnictwem

O stałym, nieprzerwanym wzroście produkcji zarówno przemysłowej jak i rolniej decydują kadry, ludzie przygotowani do pracy w swoim zawodzie i zajmujący odpowiedzialnie do posiadanych kwalifikacji stanowiska.

Wiemy o tym, że w państwowym gospodarstwie rolnym Włsińowa i Sienława wysoko postawiona jest hodowla bydła i trzody chlewnej, a PGR Mikulice ma wysoką wydajność zbóż nasiennych z hektara; że chłopcy w gminie Grodzisko Dolne mają osiągnięcia w uprawie lnu, gdzie indziej znowu w uprawie buraka cukrowego, lub w hodowli bekoniów. W powiecie przemyskim znowu spółdzielnia produkcyjna w Stubnie pomysłnie rozwija hodowlę bydła zarodowego.

Te osiągnięcia, chłopie gospodarstwa indywidualne zawdzięczają poza własnym wysiłkiem i skrupulatnym wykorzystaniem rezerw, opecce agrol i zootechnicznej państwowej służby rolniej. Spółdzielnie produkcyjne korzystają zaś z pomocy agronomów POM, stosując się do ich zaleceń, a ci czuwają, aby produkcja w gospodarstwach spółdzielczych rozwijała się w oparciu o zdobycze wiedzy rolniczej. Wymienione państwowe gospodarstwa rolne mają obsadzone etaty ludźmi z wykształceniem odpowiadającym kierunkowi prowadzonej przez nich gałęzi produkcji rolniej.

Nie możemy się jednak poszczycić takim sukcesami w skali całego województwa. Jesteśmy opóźnieni ogólnie jako rolnictwo za rozwojem przemysłu, po drugie wleś rzeszowska stoi niżej pod względem kultury rolnej w stosunku np. do woj. poznańskiego, pomimo, że w latach władzy ludowej poważnie odrobiła swoje zacofanie — wdajność z ha i pogłowię zwierząt gospodarskich wzrosło, ale za mało w stosunku do naszych potrzeb.

IX Plenum KC PZPR stawia przed nami zadanie podniesienia produkcji rolnej i wskazuje na środki oraz metody pracy, aby wydajność z hektara była wyższa, rozwinęła się hodowla. Zapowiadając przy tym znaczne udzielenie pomocy w tej walce o wzrost produkcji rolnej i podniesienie stopy życiowej ludności pracującej, uchwały IX Plenum podkreślają poważne znaczenie fachowych kadr dla wzrostu produkcji rolnej.

A jak wygląda sytuacja w tej dziedzinie u nas? Oto wydziały rolnictwa i leśnictwa przydyłków rad narodowych odczuwają poważny brak fachowców np. Tarnobrzeg potrzebuje 4 ludzi, Lesko 4, na 17 agronomów powiatowych, tył o 2 posiada wyższe wykształcenie. Je z cze trudniejsza sytuacja jest w gminach, gdzie na stanowiskach instru-

ktorów rolnych zatrudnieni są ludzie najęściej z awansu społecznego, rzadko posiadający ukończoną choćby średnią szkołę rolniczą.

Rozwijający się u nas ruch spółdzielczości produkcyjnej wymaga wzmocnienia kadr kierowniczych POM-u, dopływu agronomów i specjalistów z różnych dziedzin gospodarki rolnej, właściwego ustawienia tych ludzi i opieki nad nimi. Nie rzadko obsada stanowisk dokonywana jest bez głębszej analizy potrzeb danego rejonu spółdzielni produkcyjnych. I tak np. w POM-ie dębickim zatrudniono dwóch zootechników, a spółdzielnie w tej chwili prowadzą w większym stopniu uprawy zbożowe i przydałyby się dobry agrotechnik i specjalista od produkcji roślinnej. Potrzebni są także mechanicy i inni fachowcy do warsztatów POM-owskich. Braki w wykształceniu fachowym przewodniczących spółdzielni próbuje częściowo usunąć i załagodzić ośrodek Kształcenia Kadr Spółdzielczości Produkcyjnej w Rzeszowie, szkoląc na krótkoterminowych kursach przewodniczących i brygadzystów hodowlanych oraz polowych.

Państwowe gospodarstwa rolne w naszym okręgu m. ln. potrzebują 22 zootechników, 27 agrotechników, gorzelników itd. Widzimy więc, że na podstawie tych przytoczonych faktów rolnictwo nasze odczuwa poważny brak kadr, którego rozwiązanie jest palącą koniecznością ze względu na zadania jakie przed nami stoją w br. i następnych latach. Przy tym jesteśmy świadkami niepokojącego zjawiska, że dobrzy fachowcy i specjaliści z różnych dziedzin produkcji rolnej zatrudnieni są w zakładach przemysłowych i różnego rodzaju instytucjach handlowych itp. I specjaliści ci, którzy teraz tam pracują z powodzeniem mogliby być zastąpieni przez pracowników nie posiadających wykształcenia rolniczego.

(Jn)

Łobezkie Zakłady Przemysłu Terenowego (woj. szczecińskie), realizując wytyczne IX Plenum KC PZPR, uruchomiły w Łobezie i Resku dla ludności wiejskiej szereg punktów usługowych. Są to punkty: kowalski, blacharski, stolarski, kołodziej-ski, introligatorski, rymarski, krawiecki, szewski, elektroinstalacyjny i bednarski. Na zdjęciu: Stanisław Mikolajczak naprawia koła do wozów chłopskich w kołodziej-skim punkcie usługowym. CAF — fot. Podolski

Druk. Rzesz. Zakł. Graficzne S-5-10023